

tantadruj

priloga primorskih gledališč

primorske novice

Bogdana:

“o, ciril, g'spud te je puoslov glih v prav'm cajti, t'ku uru'če je, glih tjebe rab'm.”

Simona Semenič: jrebika, štrudelj, ples pa še kaj

SNG Nova Gorica, sezona 2020/2021

Pogovor z režiserjem Juretom Novakom ob spletni premieri koprodukcijske uprizoritve jrebika, štrudelj, ples pa še kaj

Filigranska maketa slovenske družbe

V začetku aprila bo na spletnih straneh in kanalih SNG Nova Gorica na ogled spletna premiera veseloigre z Vipavskega jrebika, štrudelj, ples pa še kaj avtorice Simone Semenič v režiji Jureta Novaka, namenjena zainteresiranim abonentom in za izven, na odru pa seveda takoj, ko bo to mogoče.

URŠKA BRODAR

dramaturginja Slovenskega mladinskega gledališča Ljubljana

Jure Novak je gledališki režiser in vsestranski (ne le) gledališki ustvarjalec. Najprej je študiral filozofijo in sociologijo kulture na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, nato se je vpisal na študij gledališke in radijske režije na AGRFT in ga zaključil leta 2006. Odtlej je režiral in izvedel vrsto projektov, ki povečini obravnavajo pereča družbena, politična, filozofska in osebna vprašanja sodobne družbe, tako za odrasle kot otroke. Med letoma 2007 in 2010 je umetniško vodil Gledališče Glej, od 2016 do 2019 pa je bil tam vodja stikov z javnostmi in član umetniškega sveta. Ukvarja se tudi s prevajanjem in glasbo, je kolumnist, pedagog, ustanovni član in podpredsednik Društva gledaliških režiserjev ... Tokrat se loteva besedila **Simone Semenič**, ki ga je avtorica postavila v vas v Vipavski dolini, in sicer na prav konkreten dan, 15. avgust 1963. Vaščani pripravljajo dva dogodka na isti dan, ob isti uri - mašo za veliki šmaren z gospodom škofom in proslavo za dan graničarjev JNA s tovarišem sekretarjem izvršnega komiteja centralnega komiteja. Odločitve, ki jih morajo sprejeti, so težke. Bodo zveste ovčice ali poslušni tovariši? Na prvi pogled je *jrebika, štrudelj, ples pa še kaj* igra o nekem zgodovinskem času in temeljni slovenski ideološki razklanosti, a bolj ko se zadeva razpleta, bolj postaja portret sodobne slovenske družbe, v kateri ideološko prepričanje zlahka zamenja pragmatična korist. Besedilo nenehno prehaja med časi in prizorišči, politična dilema pa je začinjena s prizori neposredne seksualnosti. Gre za besedilno bravuro, ki se po eni strani igra z žanrom komedije, tako da preizprašuje meje komičnega, po drugi pa z meščansko predpostavko gledališča, ki je provokacijo pripravljeno sprejeti, a le do določene mere.

• **Simona Semenič je dogajalni čas jrebike postavila v leto 1963, dogajalni prostor pa v Vipavsko dolino, kam pa ste postavili uprizoritev? Omenili ste, da besedilo veliko bolj kot o preteklosti govori o naši sedanjosti - kje vidite vzporednice?**

“Drznem si trditi, da Simonino besedilo z umestitvijo v čas in prostor prej govori o neki mitski

Predstava jrebika, štrudelj, ples pa še kaj bo v začetku aprila gledalce najprej vabila k spletnemu ogledu.

preteklosti ter ruralnosti ali raje avtentičnosti izvora zgodbe, kot da bi se hotela izrekati o specifičnem času in prostoru. Arheptipska sta, hkrati pa močno označena v Simonini in skupni kolektivni podzavesti. *Jrebika* se spretno igra z nostalgijo, s, če hočete, mitološkim izvorom sodobnega slovenstva, ki je pregovorno prej vaški kot meščanski. In prav s tem, ko družbeno travmo, politične, ideološke in psihološke vozle sodobne družbe prenese na ta na videz preprostejši model, nam omogoči, da jih razpremo in natančneje analiziramo. Na ta element nostalgije, avtentičnosti predvsem estetsko cika tudi uprizoritev, hkrati pa se, tako kot Simona, zavedamo, da moramo to izhodišče kršiti, sprevračati. V sodobnost smo vse preveč vpeti, prekompleksna je, da bi se je lahko lotili generalno, celovito, *jrebika* pa je maketa slovenske družbe, njene podzavesti in javnega izrekanja o njej. A ta maketa je izdelana filigransko, v njej brbota od podrobnosti, življenjskosti, resničnosti. In prav zato lahko tako glasno spregovori o vseh nas, tukaj in zdaj.”

• **Potem je tu seveda na dlani vprašanje eksplicitne seksualnosti, ki se ga avtorica dotakne že v hudomušni didaskaliji: “če imajo igralk in igralci kakršenkoli predsodek ali težave z goloto in seksualnostjo na odru, naj ne sodelujejo pri uprizorjanju tega besedila”. Kako se z ekipo lotevate tega**

izziva, kakšne strategije uprizorjanja seksualnosti izbirate?

“Ta 'hudomušni' 'napotek za režijo' ni prav nič hudomušen. Eksplicitna provokacija je, prst v oko, in izziv. Simona pravi, 'no, pa da te vidimo, (slovensko) gledališče', in s to uvodno, prvo didaskalijo je poslegla v ekipo, že dolgo preden se je študij sploh začel. Še pred začetkom vaj smo jaz in vodstvi obeh gledališč doživeli oba skrajna odziva, 'nikakor se ne bom slekel!' ter 'kako veliko bo moje umetno spolovilo?'. S tem je seveda ro-kavica, ki jo je vrgla Simona, dosegla svoj namen. Zdaj pa, in naj se še ob to kdo zatakne, tako kot so se ob Simonin napotek: fukali na odru ne bomo. Ker bi to povsem povozilo vse ostale sporočilnosti besedila. Ker me to osebno ne zanima in mi ni izziv. Ker nočem na ta način posegati v integriteto profesionalnih igralk in igralcev. Ker to po mojem ni poanta eksplicitne seksualnosti v *jrebiki*. Ker bi bil 'eht' fuk na odru, vsaj v kontekstu dramskega, institucionalnega gledališča, lahko kvečjemu banalen, tezen, nikakor pa ne vsebinski. Fukali na odru ne bomo, a seksualnost je v *jrebiki* ključna. Na več ravneh. Zato se naša iskanja obračajo v smer izhajanja iz lastnih, intimnih drž. V intimah, v katerih se vsi močno razlikujemo, ker so predvsem osebne in zasebne, iščemo analogije vlogam in vsebinam, ki jih imajo seksualni prizori v *jrebiki*. Iščemo odrske situacije, ki sledijo duhu in ne črki eksplicitnih didaskalij.”

• **Kako pa je z igralsko ekipo? Uprizoritev nastaja v sodelovanju dveh ansamblov (SNG Nova Gorica in Mladinskega) - kako sodelujete s tema dvema poloma; mislim, da se estetike in preference obeh hiš precej razlikujejo?**

“Kljub temu da so na odločitev za koprodukcijo vplivale tudi zunanje okoliščine, se mi vse bolj zdi, da predstave, ki nastajajo, ne bi mogel narediti ne v enem ne v drugem gledališču samem. Prvič, za režiserja je odlično, da pride na tak mešan teren. V projektih znotraj ene hiše si pogosto tujec v družini. Na obisku. Odnosi so vzpostavljeni, jasni, dolgotrajni, položaji bolj ali manj določeni. Kar ne pomeni, da igralke in igralci ustaljenih razmerij ne zmorejo ali nočejo preseči, nikakor, a vendarle je jasno, da kot režiser 'prideš mimo', oni pa so trdni, večni. V tako mešani ekipi, dva ansambla plus gostja, pa je teren nov za vse, razmerja še niso vzpostavljena, vsi se tipamo, vohamo, spoznavamo, spodbujamo in izzivamo. Lepše situacije si ne bi mogel želeli. Drugič pa, in to je vpisano že v režijski koncept, se vleče jasna vzporednica med dvema ideološkima jezikoma v *jrebiki* in dvema gledališkima jezikoma v uprizoritvi. In kot se v *jrebiki* izkaže, da sta ideologiji javno zapovedani, intimno pa subvertirani, tako se v ustvarjalnem procesu čedalje bolj kaže, da je marsikatera na prvi pogled radikalna razlika v resnici samo razlika v narečju, izhodišču, orodju: da pa igralke in igralci na koncu spregovorijo v istem jeziku, zapojejo enoglasno.” •

FOTO: MIHA FRAS

Jure Novak

ŠTORIJE IZ GLEDALIŠČA

Mulc v gledališču

• **MARKO BRATUŠ**

Na začetku mojega mandata relativno mladega umetniškega vodje SNG Nova Gorica sem se med predstavami pogosto pretihotapil v dvorano in spremljal, kako se odi-

gravajo predstave po premierah. Nekega dne sem se tako vtihotapil na eno od dopoldanskih predstav, ki smo jo igrali za srednje šole in se usedel na prost sedež blizu izhoda. Po nekaj minutah sem zaznal, da me nekdo kliče. Pogledal sem telefon in za seboj zaslišal sikajoč glas: “Po-

spravi telefon!” Pospravil sem telefon v žep in poskušal vstati, ko me je nevidna roka potisnila nazaj na stol: “Nikamor ne greš, tukaj boš sedel in dal mir.” “Oprostite ...” sem skušal pojasniti. “Nič oprostite! Glej predstavo!” Ukaz je bil tako odločno podan, da sem obsedel še za par

sekund, preden sem se opogumil, vstal in strogi učiteljci razložil, da nisem eden njenih učencev in da bi si želel oditi nazaj na delo. Ni kaj, učitelji res nimajo lahkega dela - poleg obvladovanja dijakov jim štrene mešajo še mulci v institucionalnih gledališčih. •

Krst nove slovenske komedije Jureta Karasa Birokrati

Pekel je za pisce preplitek

Če vam je v zadnjem tednu med sprehodom po Verdijevi ulici zavelo po žveplu, je smrad zagotovo prihajal iz Gledališča Koper. To se je pred krstno spletno uprizoritevijo Karasove komedije Birokrati v režiji Jake Ivanca preobrazilo v sprejemno pisarno pekla, ki ga - tako kot svet nad njim in še više - pestita neučinkovitost administracije in pretirana birokratizacija.

MIHA TREFALT

Birokrati, ki jih avtor v podnaslovu označi za "podtalno komedijo", so tretje besedilo, ki ga je filozof in literarni komparativist **Jure Karas** napisal za primorska gledališča; *Realiste* so v SNG Nova Gorica premierno uprizorili na začetku leta 2018, še v tej sezoni pa naj bi na odru Slovenskega stalnega gledališča doživela krst tudi komedija *Čudovita*. Čeprav Karas kot scenarist, režiser in dramatik za radio, televizijo in gledališče ustvarja že skoraj dve desetletji, razlog za vse večjo priljubljenost njegovih komedij na Primorskem pripisuje tukajšnjemu mediteransko sproščenemu odnosu do življenja, predvsem pa dejstvu, da "primorskih gledališč in gledališčnikov ni strah in ne sram komedije tudi na institucionalnih odrih".

Kako napisati dobro komedijo

Večino svojih besedil je Karas napisal za znano igralsko zasedbo, tudi koprsko - za **Roka Matka**, **Luko Cimpriča**, **Mojco Partljič**, **Tjašo Hrovat**, **Anjo Drnovšek**, **Igorja Štamulaka** in **Blaža Popovskega**. Toda pisanje za znano zasedbo, določene igralce torej, je za nekoga morda izziv, za drugega prej breme. "Ni breme, če izhajaš iz praktične logike ustvarjalnega procesa," glasno razmišlja Karas. "Mogoče je to napaka v nekem artističnem smislu, toda na projekte vedno skušam gledati ne samo kot pisec, ampak celostno - se pravi od mojega besedila do končnega izdelka, s katerim se sreča gledalec - če bo moj vložek v

Jure Karas, avtor komedije Birokrati

fazi pisanja olajšal delo vsem, ko bodo študirali predstavo, in izboljšal izkušnjo gledalca, potem to ni breme."

O tem, kako napisati dobro komedijo, je bilo do danes prelitega veliko črnila, nepisano pravilo pa pravi, da mora komedija, če želi uspeti pri najširšem občinstvu, zajeti teme, kot so seks, politika, smrt in cerkev. Igrajo potemtakem *Birokrati* na preverjene karte? "Po svoje vedno igram na preverjene karte, ker po navadi razmišljam o najširšem občinstvu kot o končnem odjemalcu - ker rad delam stvari, ki jih vidi čim več ljudi, in ker zagovarjam, da ni treba, da sta oznaki 'pop' ali 'komercialno' sinonim za površno narejeno ali nekaj, kar poneumlja; mislim, da lahko v vsakem žanru umetniškega ustvarjanja delaš dobro ali slabo. Menim, da zgoraj našete tematike ne veljajo samo za ko-

medijo, ampak za umetnost nasploh - umetnost, ki ni zelo hermetična ali nišna, se vedno ukvarja s temami, ki nas spodbudijo kot ljudi - in mednje gotovo sodijo tudi te."

Brez šal na zalogo

Karasovi dialogi se v *Birokratih* šibijo pod težo duhovitih dovtipov, zbadljivk, parafraz, saj priznava, da se večina njegovega negledališkega dela vrtili okrog krajših oblik, skečev, songov, sloganov, pri katerih dramaturgija deluje na povsem drugi ravni kot pri "celovečernih" oblikah. Ima vse te duhovitosti, kot radi rečemo, na zalogi? "Vedno delam sproti. Sem slišal za nekatere komedijante, ki imajo 'šale na zalogo' shranjene po predalčkih, ampak sam še nimam tovrstne omarice. Včasih s kolegi iz komedijske scene razpravljamo o tem, ali se splača hraniti dobre šale za pravo priložnost. Jaz zagovarjam teorijo, da konstantno delo in konstantno piljenje obrti odtehtata vse 'shranjevanje na zalogo'; po domače: več ko delaš, bolj si produktiven, in če imaš dobro šalo danes, jo porabi danes. Jutri se boš spomnil česa novega. Edini problem je, da se včasih ne."

Jure Karas velja za pisca, ki do zadnjega zagovarja zapisane replike in ne odobrava igralske samovolje, ki si jih pod plaščem številnih izgovorov včasih priredi po svoje. A ne gre za sentimentalnost do lastnega dela, temveč za načelo najboljših rešitev. "Če igralec, režiser, scenograf, lučkar ... najde boljšo rešitev, kot je predlagana v besedilu, izberemo to," pojasnjuje

avtor. "Problem je, kadar se spremembe dogajajo zaradi nepozornosti ali preprosto lenobe. Če je pisec ali scenarist dober in je v svoje delo vložil čas, ima nedvomno najboljši pregled nad mrežo uporabljenih besed ter logiko pomenskih in zvočnih povezav znotraj besedila; po domače: ve, zakaj je neka beseda tam, kjer je. Tudi neverzno besedilo ima svoj ritem in svoj zven, in posledice različnih ritmov in zvenov so različni čustveni odzivi občinstva; tako da sem besedilni terorist, ampak z dobrim razlogom."

In ker se je dotaknil tudi igralcev, je bilo zadnje vprašanje povsem samoumevno. Zakaj igralci - tako slišimo v *Birokratih* - spadajo v pekel, in ne v nebesa? "Če ste se kdaj družili več kot pet minut s kakšnim igralcem, vam je odgovor že jasen, če se pa niste, pa lahko vzamete to kot opozorilo," pove v smehu. "A za igralce vsaj vemo, kam spadajo, večji problem je s pisci, ker baje pekel, ki bi bil dovolj globok zanje, še ni bil ustvarjen."

Kako globok je koprski gledališki pekel, danes ve 210 dijakov, ki so si komedijo *Birokrati* v neposrednem spletnem prenosu ogledali na youtubeovem kanalu Gledališča Koper, in 59 posameznikov oziroma gospodinjev, ki so jo spremljali na spletnem mestu *TretjiOder.si*. Vse, ki so priložnost za ogled izpustili, pa v Gledališču Koper vabijo, da ponovitev ogledajo prihodnji četrtek, 25. marca, na youtubeovem kanalu gledališča, v živo pa takoj, ko se znova odprejo gledališke dvorane.. •

NA KRATKO

Vanja Korenč: "Otroci me opomnijo, da je svet neskončno zanimiv"

Tokrat se v najkrajši rubriki predstavlja Vanja Korenč, gledališka pedagoginja Gledališča Koper.

• Katero knjigo imate na nočni omarici?

"Zbirko slovenskih ljudskih pravljic *Tristo zajcev*; vsak večer je najprej na vrsti ta. Pod njo pa na kakšen miren večer čaka *Plan B: pionirji boja s podnebno krizo in prihodnost mobilnosti Boštjana Videmška*."

• Zadnji film, ki vas je navdušil?

"Čeprav je film le malo mlajši od mene, me *Kaznilnica odrešitve* z odličnima **Timom Robbinsom** in **Morganom Freemanom** navduši vsakič znova."

• Katero od koprskih znamenitosti bi najprej predstavili tujcu?

"Vse tiste, ki jih v turističnem vodniku ne najdeš."

• S katero od znanih (zgodovinskih) osebnosti bi preživeli večer?

"V vlogi tihega opazovalca bi z radovednostjo spremljala debato med raznimi izumitelji, znanstve-

Vanja Korenč

niki ali teoretičnimi fiziki. Četudi jih ne bi razumela."

• Tragedija, komedija ali drama?

"Vsak žanr ima svoje lepote in izzive, zato me bolj kot oznaka zanima izvedba."

• Uprizoritev Gledališča Koper, ki se vam je najbolj vtisnila v spomin?

"Jovanovičeve *Znamke*, nakar še *Emilija*. Čeprav je od tega že kakšno desetletje, še zdaj jasno vidim Mileno Zupančič kot Emilijo na stolu, v srebrni obleki in s cigareto v roki."

• Česa se najbolj bojite, preden se dvigne zavesa?

"Da bi pred seboj zagledala prazno dvorano. Ironično za te čase, a ne?"

• S katerimi tremi vrlinami se lahko pohvalite pri delu?

"Najbrž bi bilo bolje, da o tem povprašate moje sodelavce. Mirne vesti pa lahko rečem, da sem svojemu delu zelo predana, saj je koprsko gledališče zame več kot zgolj delodajalec."

• Vsaj ena slabost, ki si jo upate priznati ...

"Preveč se ukvarjam s podrobnostmi, tudi takrat, ko to ni potrebno."

• Pri delu vas navdihuje ...

"Otroci, seveda. S svojo iskrenostjo in radoživostjo me veliko-

krat opomnijo, da je svet neskončno zanimiv in da so meje le v naših glavah."

• Na kaj ste v Gledališču Koper ponosni?

"Na odzivnost, izvirnost in vztrajnost, posebej v teh kriznih časih, in na številne talente, ki sestavljajo naš celotni kolektiv."

• Kaj vas v tem trenutku zaposluje v gledališču?

"Razvijanje novih vsebin za otroke in iskanje načinov za ohranjanje vezi z občinstvom zdaj, ko so dvoranski sedeži še prazni."

• Definicija umetnosti v enem stavku ...

"Olajšanje in zadovoljstvo ob raziskovanju smisla, svobode, sebe, vsega dobrega in slabega."

• Če bi si morali najti drugo delo, s čim bi se preživljali?

"Karkoli bi počela, bi poskrbela, da bi v tem tudi uživala. Le tako bi preživela." •

Spletni projekt SSG in NŠK za otroke

Za vsakega se pravljica najde!

Z legendo o kurentu se je prejšnji teden začela nova spletna pobuda Slovenskega stalnega gledališča, ki bo v naslednjih petih koncih tedna nagovorila mlajše gledalce z video branjem pravljic "za odrom".

Pravljice iz ilustriranih zbirk založb Slovenska knjiga in Mladinska knjiga je izbrala knjižničarka **Ivana Soban**, ki poudarja, da je na Oddelku za mlade bralce pri Narodni in študijski knjižnici branje pravljic ena osnovnih dejavnosti: "Naš cilj je namreč promocija slovenske in svetovne literature, uvažanje otroka v svet knjig. Branje je užitek, vendar tudi napor, ki terja določeno mero koncentracije. Knjižničarji, pravljničarji, učitelji, vzgojitelji in predvsem starši so zato kot trenerji, ki skrbijo za dobro kondicijo otroka. Če malo pretiravam, je branje pravljic v zgodnjem otroštvu prvi korak do proaktivnega odraslega. Konkurenca z ekrani je seveda huda, vendar se starši, ki jim je pomembna pismenost njihovih otrok, zavedajo pomena teh malih korakov." Vse izbrane pravljice izhajajo iz ljudskega izročila: slovenskega, romskega, norveškega. "Pravljice sem izbrala med takimi, ki so ustrezale dvema pogojema: da so ljudske in ilustrirane," pojasnjuje Ivana Soban. O cilju skupnega projekta pa: "Ilustracije smo potrebovali zaradi samega koncepta video-branja. Ljudska narava je gnetljiva in prilagodljiva. Pravljice, ki so se ohranile, so 'preverjeno' dobre: življenjske, prvinke, poučne, čustvene, si-

Primož Forte bere pravljico z ilustracijo Svjetlana Junakovića na youtubovem kanalu Slovenskega stalnega gledališča.

cer se ne bi prenašale iz roda v rod. Avtorske so lahko prav takšne, torej univerzalne in neumrljive, lahko pa so le plod neke trenutne potrebe in s časom zastarijo. Razlika je tudi v strukturi: ljudske imajo ponavadi določen ritem, standardne uvodne besede, pravljicne številke in like. Avtorske so v tem pogledu bolj svobodne, saj jih zamejuje le avtorjeva domišljija. Ah, vse pravljice so lepe in za vsakega se pravljica najde!"

V branje pravljic sta se vživela igralka **Danijel Malalan** in **Primož Forte**. Malalan ima že dolgoletno

izkušnjo na tem področju, saj prebira pravljice za dobro jutro na Radiu Trst: "Pravljice ponujajo več interpretativnih možnosti, saj se v njih pojavljajo različni liki in živali, s katerimi se mora glas spremenjati. V pravljicah najdeš vedno modrost, od katere se tudi odrasli nekaj naučimo. Med tistimi, ki sem jih prebral za spletni niz Slovenskega stalnega gledališča, mi je posebno všeč romska zgodba *Kako so nastale gosli*."

Primožu Forteju pa je najbolj všeč norveška pravljica *Vzhodno od sonca, zahodno od meseca*, o

pravljicah v življenju igralca pa ima marsikaj povedati: "Pravljice so mi všeč, ko me očarajo in presenečajo med branjem. Moja najljubša pravljica sploh pa je *Sneguljčica* - kot otrok sem jo nešteto krat poslušal in ponavljal na pamet, z vsemi onomatopoetskimi zvoki, ki jih je uporabljal igralec na posnetku. Za branje pravljic pa imam danes ocenjevalce doma, saj vadi pred otrokoma in tako ugotovim, kako bo podajanje najbolj učinkovito. Recimo, da imam trenutno zelo aktualen odnos s pravljicami." •

Neva Zajc in poročanje o zaprtih gledališčih

Še vedno v radijskih radarjih

"Video killed the radio star" je na koncu sedemdesetih let pela skupina The Buggles. Televizija in splet pa nista nadomestila radia. Nasprotno: izkazalo se je, da radio ostaja eden najbolj priljubljenih medijev in zagotovo eden tistih, ki se bolj poglobljeno posvečajo promoviranju gledališke umetnosti.

Deželni in primorski oddelki državnih radiotelevizij RAI in RTV Slovenija redno sledita dejavnosti tržaškega, koprškega in novogoriškega gledališča. Poročanje se ni ustavilo niti, ko so gledališča v zadnjem letu zamrznila ali spremenila dejavnost. Med novinarji in uredniki, ki poročajo o gledaliških novostih, sta najdlje zvesti temu "poslanstvu" **Neva Zajc** in **Suzi Bandi**. Obe smo prosili za razmislek o načinu poročanja v času zaprtja in o tem, če je spletno predvajanje po njunem mnenju začasna rešitev ali nova priložnost. Začeli bomo z **Nevo Zajc**, neutrudno kulturno novinarško Radia Koper, v naslednjem

Tantadruju pa se bo iz Trsta oglašala še Suzi Bandi.

Redno, a brez ocen spletnih predstav

"Po izbruhu epidemije in po zaprtju gledališč je Radio Koper še naprej poročal o življenju v gledališčih in o položaju, v katerem so se znašli," pove Neva Zajc in dodaja, da se je seveda pri tem bistveno spremenila vsebina. "Spremljali smo odločitve, ki so jih sprejela vodstva primorskih gledališč, in posledice, ki jih je prineslo zaprtje dvoran. Posebej pozorni smo bili na uvažanje novosti, ki jih je prinesla selitev na splet, kar je bilo v medijskem svetu nekaj povsem novega. Z Gledališčem Koper smo nekajkrat sodelovali tudi pri nekaterih pogovorih, ki smo jih prek zooma tudi posneli in predvajali. V vmesnem obdobju, ko se je poleti gledališko življenje znova vzpostavilo, smo se vrnili k stari in utečeni praksi, od napovedovanja dogodkov do daljših prispevkov, komentiranih poročil ter pogovorov z akterji. Toda v jeseni se je vse ponovilo in spomladanska zgodba se nadaljuje," pove in pojasni, da so se ob pojavu spletnih premier skupaj z Radiem Slovenija odločili, da jih sicer predstavljajo, ne pa tudi ocenjujejo.

Neva Zajc

Radijski studio je bil dogajalni prostor predstave SSG Na valovih Saše Pavček v režiji Alena Jelena.

"Gledališča so bila v naših programih prisotna toliko, kolikor so bila prisotna na odrih oziroma kolikor so ponudila javnosti. Pravilo naše hiše je, da je vsaka nova predstava 'pokrita' pred premiero in po njej, večkrat tudi z daljšimi prispevki in pogovori s posameznimi ustvarjalci. Tudi med pandemijo se trudimo, da ohranjamo stik z gledališčem in poročamo, ko gre za novosti. Manj pozornosti posvečamo posnetkom starih predstav, saj to informacijo gledalci dobivajo na spletu oziroma neposredno od gledališča," še pojasnjuje Neva Zajc.

O spletnih predstavah nima dvomov: "Prepričani smo, da je spletno predvajanje predstav začasna rešitev, saj ne more nadomestiti žive gledališke izkušnje. Posnetek je pač samo posnetek predstave, nek približek, ki nima moči žive predstave. Težko si predstavljam igralce, ki lahko z enakim občutkom igrajo brez publike. Če bi se gledališki oder spremenil v studio, bi bilo snemanje lahko samo dokumentarni zapis predstave, ki gre v arhiv, šolski pripomoček, slabši od predstave, kar pa je nemogoče primerjati s predstavo v živo." •